

A Fővárosi Ítéletábrla a dr. Kollár Pál ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Kurucz Mihály ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt a Törvényszéken indított perében a 2015. június 3. napján kelt 7. sorszámú ítélet ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperest terhelő marasztalás összegét 3.336.900 (hárommillió-háromszázharminchatezer-kilencszáz) forintra, és ennek 2014. április 19. napjától járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatára leszállítja.

Mellőzi az alperesnek a felperes javára elsőfokú perköltségben való marasztalását, és a felperest kötelezi, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) forint elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 386.200 (háromszáznyolcvanhatezer-kettőszáz) forint le nem rótt kereseti eljárési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 95.000 (kilencvenötezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget, valamint az államnak - az állami adóhatóság külön felhívására - 515.000 (ötszáztizenötezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint **T. G.** és házastársa, mint eladó, valamint **J. B.**, mint vevő a 2000. november 24. napján kelt adásvételi előszerződés alapján 2001. január 10. napján adásvételi szerződést kötöttek a **d.-i** 3553 helyrajzi szám alatt felvett **D., H.** utca 13. szám alatti ingatlanra. A szerződés 3. pontjában az eladók kijelentették, hogy az ingatlanértékesítésből fakadó adóügyi jogszabályokkal tisztában vannak. A felperes, mint okiratszerkesztő ügyvéd 2001. január 18. napján kérte az alperestől a vevő tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzését. Bár a kérelem mellékleteként a felperes három példányú eredeti adásvételi szerződést és három példány APEH adatlapot tüntetett fel, ténylegesen az adásvételi előszerződés került benyújtásra. A kérelmet 2001. január 22. napján érkezett az alperesnél. A 2011. szeptember 25. napján kelt/2001-09-

25 számú levelével az alperes az adásvételi előszerződést a felperesnek visszaküldte, azzal a megjegyzéssel, hogy az előszerződés nem tárgya az ingatlan-nyilvántartásnak. Az alperes válaszeleveléhez csatolta a három darab eredeti érkeztető bélyegzővel ellátott és iktatott adásvételi előszerződést. 2001. október 10. napján a fenti széljegyre hivatkozással a felperes benyújtotta a tulajdonjog bejegyzése iránti kérelmét, mellékelve három példányban a 2001. január 10. napján kelt adásvételi szerződést. A kérelem az alpereshez 2001. október 12. napján érkezett meg.

Az APEH Megyei Igazgatósága Magánszemélyek, Egyéni Vállalkozók és Költségvetési Szervek Ellenőrzési Osztálya **T. G.** és házastársa adózók terhére személyenként 4.171.128 forint adókülönbözetet állapított meg, amely után 2.084.613 forint adóbírságot szabott ki, illetve az adózókat kötelezte 1.993.670 forint késedelmi pótlék megfizetésére.

T. G. és házastársa pert indított az APEH Hatósági Főosztály Közép-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztálya ellen adókülönbözet tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt. A bíróság mindkét felperes keresetét elutasította. Az ítélet indokolásában foglaltak szerint a felperesek a 2001. január 10. napján kelt adásvételi szerződéssel megvásárolták a **D., H.** út 5. II/11. szám alatti ingatlant, és az arra vonatkozó adásvételi szerződést 2001. január 15. napján az ingatlanügyi hatósághoz benyújtották. A **D., H.** út 13. szám alatti ingatlan eladására ugyancsak 2001. január 10. napján került sor, ám az adásvételi szerződés földhivatali benyújtására csupán 2001. október 12. napján került sor. Erre figyelemmel **T. G.**-t és házastársát a ténylegesen igénybe vett lakásszerzési kedvezmény nem illette meg. A személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja. törvény) 59.§-a a vagyoni értékű jog átruházásából származó jövedelem megszerzésének időpontját ugyanis az érvényes szerződés földhivatalhoz való benyújtásának napjához köti. Ahhoz, hogy a lakásszerzési kedvezmény érvényesíthető legyen, az adásvételi szerződést kell az ingatlanügyi hatósághoz benyújtani, arra az előszerződés, illetve a bejegyzés iránti kérelem, mint okirat nyilvánvalóan nem alkalmas.

A Magyar Ügyvédek Biztosító és Segélyező Egyesülete a 2010. október 1. napján kelt határozatában megállapította, hogy a felperes az adásvételi szerződés példányai helyett a korábban keletkezett előszerződés példányait nyújtotta be a földhivatalhoz. A végleges szerződéspéldányok földhivatali benyújtására csak a földhivatal értesítését követően, a szerződés megkötése után nyolc hónappal került sor. **T. G.** és házastársa terhére az APEH személyi jövedelemadó hiányt állapított meg arra is tekintettel, hogy az akkor hatályos jogszabályok értelmében csak az ingatlanértékesítést megelőző hat hónapon belüli lakáscélú felhasználás esetén illette volna meg az adókedvezmény a panaszosokat. Erre figyelemmel 4.250.000 forint kártérítést fizetett **T. G.**-nak és házastársának.

A ... Bíróságon 17.P...../2013. szám alatt folyamatban volt perben megkötött egyezség alapján a jelen per felperese 8.996.000 forint kártérítést, továbbá 508.000 forint ügyvédi munkadíjat és 269.900 forint összegű mérsékelt eljárási illetéket megfizetett **T. G.**-nak és házastársának.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 9.773.900 forint kártérítés, és ennek 2014. április 19. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére. Keresetét arra alapította, hogy **T. G.** és házastársa általa megfizetett kára azért következett be, mert az alperes a harminc napos ügyintézési határidőt elmulasztotta. Nem vitatta, hogy a határidőben beadott kérelem mellékleteként első alkalommal tévedésből nem az adásvételi szerződés, hanem az adásvételi előszerződés példányait nyújtotta be. Abban az esetben viszont, ha az alperes a törvényes határidőn belül az ügyet elintézi, akár határozatot hoz, akár bármilyen más intézkedést tesz, az Szja. törvényben megállapított hat hónapos határidőn belül be tudta volna nyújtani az adásvételi szerződés példányait, és ezzel a károsodás elkerülhető lett volna.

Az alperes arra hivatkozással kérte a kereset elutasítását, hogy a kár a felperes jogsértő magatartásával okozati összefüggésben állt elő, ugyanis az adásvételi szerződés helyett előszerződést csatolt. Nem vitatta, hogy a harminc napos ügyintézési határidőt több hónappal túllépte, ez azonban álláspontja szerint nem volt kiváltója a felperesnél bekövetkezett kárnak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 9.773.900 forintot, ennek 2014. április 19. napjától a kifizetés napjáig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt értéke szerinti kamatot, valamint 489.000 forint perköltséget. Határozatának indokolása szerint az APEH **T. G.** és házastársa fizetési kötelezettségét azért állapította meg, mert mint adózók nem voltak jogosultak lakásszerzési kedvezmény elszámolására. Ahhoz ugyanis, hogy ez a jog érvényesíthető legyen a **D., H.** utca 13. szám alatti ingatlanra megkötött adásvételi szerződést hat hónapos határidőn belül az ingatlanügyi hatósághoz be kellett volna nyújtani. A kérdéses időszakban a hatályos Szja. törvény vonatkozó rendelkezése ugyanis a vagyoni értékű jog átruházásából származó jövedelem megszerzésének időpontját nem a szerződéskötés, hanem az adásvételi szerződés földhivatali benyújtásának napjához kötötte. A felperes nem vitásan mulasztást követett el akkor, amikor tévedésből a bejegyzés iránti kérelemhez az adásvételi szerződés helyett az előszerződések példányait csatolta. Ezt a tévedését azonban a benyújtást követő nyolc hónapon át nem ismerhette fel, mert az alperestől semmilyen felhívást vagy határozatot nem kapott. Amennyiben az alperes a harminc napos ügyintézési határidőn belül észleli a felperes nyilvánvaló tévedését, és bármilyen intézkedést tesz, úgy a felperesnek lehetősége lett volna az adásvételi szerződések benyújtására. Ebben az esetben a jövedelemszerzés időpontja az Szja. törvény vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően hat hónapon belül lett volna, vagyis **T. G.** és házastársa jogosultan vette volna igénybe a lakásszerzési kedvezményt. Az tehát, hogy **T. G.** és házastársa adóhiányt, adóbírságot és késedelmi pótlékot volt köteles fizetni, és ebből kifolyólag a felperest, mint eljáró ügyvédet irányukban kártérítési kötelezettség terhelte, közvetlen oksági kapcsolatban nem a felperes téves iratcsatolásával, hanem az alperes ügyintézési késedelmével van. Rögzítette azt is, hogy a peres felek nem magánszemélynek minősültek, ezért a késedelmi kamatot az 1959. évi Ptk. 301/A.§-a (1) bekezdésének alapulvételével határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes fellebbezett, amelyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. A fellebbezésben foglaltak szerint a kár a felperesi ügyvéd megbízási szerződésen alapuló kötelezettségének kirívóan súlyos megsértéséből, az Szja. törvény 63.§-a szerinti határidő elmulasztásából, nem pedig az alperes hivatali ügyintézésének késedelve miatt következett be. Ebben az alperes közrehatása mindössze annyiban állhat, hogy nem akadályozta meg a felperesi mulasztásból eredő kár bekövetkezését azzal, hogy a bejegyzésre alkalmatlan szerződés miatt a törvényes határidőn belül nem utasította el a felperesi megbízottnak a megbízója nevében benyújtott jogsértő tulajdonjog bejegyzési kérelmét. Abban az esetben, ha a felperes a tulajdonjog átszállásáról rendelkező érvényes adásvételi szerződést csatolta volna a bejegyzési kérelméhez, akkor az nem csak nyolc hónapos, de akár jelentősebb alperesi ügyintézési késedelem esetén sem eredményezett volna határidő mulasztásból eredően kárt a felperesi megbízó oldalán. Ezen túlmenően a felperestől elvárható lett volna a széljegyzés megtörténtének ellenőrzése, illetve saját ügyiratainak felülvizsgálatával az ingatlanügyi hatósági eljárás folyamatos figyelemmel kísérése, és a szükséges intézkedések megtétele. A felperes kára tehát saját jogsértő magatartása folytán állt elő, és nincsen okozati összefüggésben az alperes nem vitatott ügyintézési késedelmével. Az okozati összefüggést álláspontja szerint az is kizárja, hogy a kár nem az ingatlanügyi hatósági eljárásban, hanem az adóügyi eljárásban keletkezett.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes részéről a jogszabályban foglalt ügyintézési határidő túllépése és az alakszerű határozat hiánya olyan súlyos eljárási szabálysértés, amely az ügy érdemére jelentősen kihatott. Amennyiben az alperesi hatóság a törvény által előírt kötelezettségének eleget téve a törvényes határidőben alakszerű határozatot hoz, úgy a kár nem következik be.

A fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetésekkel azonban csak részben értett egyet a másodfokú bíróság.

A felperes keresete annak a kártérítési összegnek a továbbhárítására irányult, amelyet a jogerős perbeli egyezség folytán **T. G.**-nak és házastársának megfizetett.

Az irányadó tényállás szerint a nevezett magánszemélyek terhére az adóhatóság adókülönbözetet, továbbá adóhiányt és késedelmi pótlékot azért állapított meg, mert a lakásszerzési kedvezményt jogosulatlanul vették igénybe. A 2001. január 10. napján kelt és az ingatlanügyi hatósághoz 2001. január 15. napján benyújtott adásvételi szerződéssel megvásárolták a **D., H.** út 5. II/11. szám alatti ingatlant, ezzel szemben a **D., H.** utca 13. szám alatti ingatlan eladására vonatkozó, ugyancsak 2001. január 10. napján megkötött adásvételi szerződés benyújtására csak 2001. október 12. napján került sor.

A perbeli időpontban hatályos, a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja. törvény) 63.§-ának (2) bekezdése szerint a magánszemélynek az (1) bekezdés rendelkezései szerint befizetett adóból visszajár (vagy nem kell azt megfizetnie) az ingatlan és vagyoni érdekű jog átruházásából származó jövedelem azon része utáni adó (lakásszerzési kedvezmény), amely összeget saját maga vagy lakásszerző hozzátartozója részére a jövedelem megszerzésének időpontját megelőző hat hónapon és az azt követő negyvennyolc hónapon belül lakáscélú felhasználásra fordított. Az 59.§ szerint az ingatlan átruházásából, a vagyoni értékű jog visszerthes alapításából, átruházásából, megszüntetéséből vagy az ilyen jogról való végleges lemondásból származó jövedelmet azon a napon kell megszerzettnek tekinteni, amikor az erről szóló érvényes szerződést (okiratot, bírósági hatósági határozatot) a földhivatalhoz benyújtották.

Az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 29.§-a szerint jogok bejegyzésének és tények feljegyzésének - ha a törvény másként nem rendelkezik - olyan közokirat, teljes bizonyító erejű magánokirat vagy ezeknek a közjegyző által hitelesített másolata alapján van helye, amely a bejegyzés tárgyát képező jog vagy tény keletkezését, módosulását vagy megszűnését igazolja, továbbá tartalmazza a bejegyzést, feljegyzést megengedő nyilatkozatot az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett vagy közbenső szerzőként bejegyezhető jogosult részéről (bejegyzési engedély).

A perbeli jogügyletek megkötésekor hatályos 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 208.§-ának (1) bekezdése szerinti előszerződésben a szerződő felek nem az ingatlan tulajdonjogának átruházásában, hanem az adásvételi szerződés későbbi időpontban történő megkötésében állapodtak meg, így az adásvételi előszerződés az Inytv. idézett rendelkezésére figyelemmel ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre nyilvánvalóan nem volt alkalmas.

A **T. G.** és házastársa károsodására vezető folyamatot az indította el, hogy a felperes, mint okiratszerkesztő ügyvéd - nyilvánvaló tévedésből - az adásvételi szerződés helyett az ingatlan-

nyilvántartási bejegyzésre alkalmatlan adásvételi előszerződést nyújtotta be az ingatlanügyi hatósághoz, megsértve ezzel az ügyvédekről szóló 1998. XI. törvény 3.§-ának (2) bekezdésében, illetve az 1959. évi Ptk. 474.§-ában foglaltakat.

Nem vitás ugyanakkor, hogy az ingatlanügyi hatóság az Inytv. 25.§-ának (2) bekezdése folytán alkalmazandó, az eljárás időpontjában hatályos, az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény 15.§-ának (1) bekezdése szerinti harminc napos ügyintézési határidőt elmulasztotta, és az ügyben az első intézkedést csak nyolc hónap elteltével, 2001. szeptember 25. napján tette meg. Amennyiben viszont az ingatlanügyi hatóság a reá irányadó eljárási szabályok betartásával jár el, a felperes tévedése előbb felismerhetővé, ezáltal **T. G.** és házastársa károsodása elkerülhetővé válik. Nem volt meghatározó jelentősége annak, hogy az ingatlanügyi hatóság az Inytv. 39.§-ának (4) bekezdése szerinti érdemi határozathozatalt elmulasztva, mindössze az adásvételi előszerződések példányait küldte vissza a felperesnek. Önmagában ugyanis ez az intézkedése, vagy már a kérelem befogadásakor annak jelzése, hogy tévedésből az adásvételi előszerződés benyújtása történt meg, alkalmas lehetett volna a károsodás elkerülésére.

Nem lehetett ugyanakkor figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy az Szja. törvény perbeli időszakban hatályos 63.§-ának (2) bekezdése szerint a magánszemély kérelmére az adóhatóság a korábban már ismertetett törvényi szakaszban megállapított hat hónapos határidőt legfeljebb tizenkét hónapra, a negyvennyolc hónapot legfeljebb hatvan hónapra módosíthatta. A kérelem teljesítése esetén tehát a lakásszerzési kedvezmény akkor is megilleti az igénylőt, ha az ingatlan és vagyoni értékű jog átruházásából származó jövedelmet a jövedelem megszerzésének időpontját megelőző tizenkét hónapon belül lakáscélú felhasználásra fordította. A felperesnek tehát még 2001. szeptember 25. napját követően is lehetősége lett volna arra, hogy **T. G.-t**, illetőleg házastársát tájékoztassa arról, hogy az adásvételi szerződés benyújtása nem történt meg, és erre figyelemmel indokolt az adóhatóságnál a hat hónapos határidő módosítására irányuló kérelem előterjesztése. A közigazgatási per irataiból az is megállapítható, hogy az erről való tudomásszerzés esetén **T. G.**, illetve házastársa e lehetőséggel élni kívánt volna. Abban az esetben pedig, ha az adóhatóság a kérelemnek nem ad helyt, úgy nyilvánvaló, hogy a lakásszerzési kedvezményt nem érvényesítik, mely esetben az adóbírság és késedelmi pótlék kiszabására velük szemben nem kerül sor.

A másodfokú bíróság nem fogadta el a felperesnek azt a hivatkozását, hogy miután az adásvételi előszerződés visszaküldése az eredeti széljegyen történt, és értesítést annak megváltozásáról nem kapott, joggal lehetett abban a tudatban, hogy az ügy az eredeti széljegy számán halad tovább. Az Inytv. 7.§-ának (1) bekezdéséből, illetve 44.§-ának (1) bekezdéséből ugyanis egyértelműen következik, hogy az adásvételi előszerződéssel ranghelyet alapítani nem lehet, így a felperes alappal nem bízhatott abban, hogy az adásvételi szerződés széljegyzése az előszerződés benyújtásának időpontjában történik.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság az alperesnek azzal a jogi érvelésével sem, hogy mulasztása és a bekövetkezett kár között okozati összefüggés nem áll fenn, mert a károsodás nem az ingatlan-nyilvántartási, hanem az adóügyi eljárásban keletkezett. Egyrészt a két eljárás között szerves kapcsolat van, miután a földhivatali eljárás megindítása egyidejűleg az adóügyi eljárás megindítását is jelenti, továbbá az Szja. törvény a jövedelemszerzés időpontját is az ingatlan-nyilvántartási eljárás kezdőidőpontjához köti, másrészt az ingatlanügyi hatóság eljárására irányadó eljárási szabályok betartása alkalmas lett volna az adóügyi eljárásban felmerült károk megelőzésére.

Mindezek összegezéséeként tehát az állapítható meg, hogy **T. G.** és házastársa károsodásának oka, hogy a felperesi ügyvéd a megbízási szerződés teljesítése során az elvárt gondosságot elmulasztva a

joghatás kiváltására alkalmas adásvételi szerződés helyett az adásvételi előszerződést nyújtotta be a földhivatalhoz, azonban az alperes, mint ingatlanügyi hatóság jogszabályoknak megfelelő eljárása alkalmas lett volna a károsodás megelőzésére. A felek tehát az 1959. évi Ptk. 344.§-ának (1) bekezdése szerinti közös károkozók, miután annak szabályai akkor is irányadók, ha a károkozók nem akarategységben jártak el, de magatartásuk szerves okozati összefüggésben együtt vezet a kár bekövetkezéséhez. A felperes a károsultak teljes követelését kielégítette, de miután maga is okozója volt a kárnak a károsultak helyébe nem lépett, hanem a kártérítésre kötelezhető felek belső jogviszonya alapján követelhetett az alperestől megtérítést. A károkozók egymás közötti igényeinek elbírálása során az 1959. évi Ptk. 344.§-a (1) bekezdésének második fordulata az irányadó, amely szerint a közös károkozók felelőssége egymással szemben felróhatóságuk arányában oszlik meg.

A korábban kifejtettek szerint a felperes **T. G.** és házastársa késedelmi pótlékban és adóbírságban jelentkező károsodását az időben történő tájékoztatással az alperes mulasztása ellenére is elháríthatta volna, ezért ezt az alperesre nem háríthatja át. Az adókülönbözetben jelentkező kár tekintetében pedig a másodfokú bíróság az egyes kötelelességszegések mibenlétét, annak jelentőségét és kihatását értékelve úgy foglalt állást, hogy az alperes ezen összeg 40 %-ának megfizetésére köteles.

A másodfokú bíróság az alperest terhelő késedelmi kamatfizetési kötelezettséget az 1959. évi Ptk. 301.§-ának (1) bekezdése alapján állapította meg, miután az 1959. évi Ptk. 301/A.§ (1) bekezdésének rendelkezését csak a gazdálkodó szervezetek közötti szerződés esetén lehet alkalmazni.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes marasztalását 3.336.900 forintra, és ennek 2014. április 19. napjától járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatára leszállította.

A másodfokú bíróság döntésére figyelemmel az elsőfokú eljárásban a felperes 6.437.000 forint tekintetében pervesztes, míg 3.336.900 forintot érintően pernyertes lett, ezért mellőzni kellett az alperesnek a felperes javára elsőfokú perköltségben való marasztalását, és a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján a felperest kellett kötelezni az alperes ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú részperköltségének megfizetésére. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (R.) 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja és 4/A.§-ának (1) bekezdése alapján állapította meg. A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles pervesztessége arányában az ügy tárgyi illeték-feljegyzési jogára figyelemmel le nem rótt kereseti eljárási illetéket megfizetni. Az alperes személyes illetékmentes, ezért a kereseti eljárási illeték megfizetésére az Itv. 4.§-ának (1) bekezdése alapján nem kötelezhető.

Az alperes fellebbezése 6.437.000 forint összegben sikeres volt, ezért a felperes köteles részére a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget fizetni, utalva az R. 3.§ (2) bekezdésének a) pontjára, (5) bekezdésére, valamint 4/A.§-ának (1) bekezdésére. Az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 74.§ -ának (3) bekezdésén, 4.§-ának (1) bekezdésén, valamint a Kmr. 13.§-ának (2) bekezdésén alapul.

Pécs, 2016. március 24.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: